

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦ.ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΠΟΤΣΟΥΑΝΑΣ Κ.ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Την Κυριακή, 30η Νοεμβρίου ε.ε. η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β' τέλεσε στον Ιερό Πατριαρχικό καί Καθεδρικό Ναό Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου την χειροτονία του Θεοφ.Επισκόπου Μποτσουάνας κ.Βασιλείου. Στην Ευχαριστιακή Σύναξη και την χειροτονία του θεοφιλεστάτου συμμετείχαν οι Σεβ.Μητροπολίτες Γουϊνέας κ.Γεώργιος, Ειρηνοπόλεως κ.Δημήτριος, Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ και Νουβίας κ.Νάρκισσος.

Παρέστησαν ο Εντιμ.Γενικός Πρόξενος της Ελλάδος στην Αλεξάνδρεια κ.Χρήστος Καποδίστριας, Πρόεδροι ελληνικών φορέων και συλλόγων της Μ.Πόλεως, οι Μοναχές που εγκαταβιούν στο Μετόχι του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας εν Αθήναις, καθώς και οι οικογενείς και φίλοι του χειροτονηθέντος Επισκόπου.

Ο Μακαριώτατος, κατά την ομιλία Του, με συγκίνηση είπε τα εξής:

«Ὅθεν πρέπει ὑμῖν συντρέχειν τῇ τοῦ ἐπισκόπου γνώμῃ, ὅπερ καὶ ποιεῖτε· τὸ γὰρ ἀξιονόμαστον ὑμῶν πρεσβυτέριον, τοῦ θεοῦ ἄξιον, οὕτως συνήρμостαι τῷ ἐπισκόπῳ, ὡς χορδαὶ κιθάρα· διὰ τοῦτο ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ὑμῶν καὶ συμφώνῳ ἀγάπῃ Ἰησοῦς Χριστὸς ἄδετε» (Ἀγίου Ἰγνατίου θεοφόρου, πρὸς Ἐφεσίους §4)

Θεοφιλέστατε, ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε Μποτσουάνας, καὶ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητέ ἀδελφέ, κ. Βασίλειε,

Λίγο πρὶν τὸ ἐκούσιον καὶ φρικτὸν καὶ ζωποιδὸν του πάθος, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἀγωνιώδη προσευχὴ του πρὸς τὸν θεὸν Πατέρα, ὅπου ὁ ἰδρώτας του ἔτρεχε ὡς θρόμβοι αἵματος, (Λουκᾶ κβ', 44), ἐπικεντρώθηκε εἰς τὸ αἴτημα τῆς ἐνότητος, μὲ τὰ συγκινητικὰ ἐκεῖνα λόγια: «ἐρωτῶ ... ἵνα πάντες ἐν ᾧσι, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἔν ᾧσιν» (Ἰωάν. ιζ', 21). Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ θεοφόρος Ἅγιος Ἰγνατίος, ἐνῶ ὁδηγόταν πεζὸς, ἀλυσσοδεμένος ἀπὸ τὴν Ἄντιόχεια στὴν Ρώμη γιὰ νὰ γίνεῖ κατάβρωμα τῶν λεόντων, ἔγραφε καθ' ὁδὸν ἀπευθυνόμενος στὶς ἐκκλησίες τῆς Ἐφέσου, τῆς Σμύρνης, καὶ τῆς Φιλαδέλφειας, καὶ παρακαλοῦσε καὶ προσευχόταν, ὡς γνήσιον ἐκτύπωμα τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ ἓνα θέμα, γιὰ τὴν ἐνότητα. Καὶ τόσο πολὺ ὑμνοῦσε καὶ ἐπαινοῦσε καὶ ἐπέμενε στὸ θέμα αὐτό, ὥστε νὰ πεῖ τελικὰ ὅτι: «χρήσιμον οὖν ἐστὶν ὑμᾶς ἐν ἀμώμῳ ἐνότητι εἶναι, ἵνα καὶ θεοῦ πάντοτε μετέχητε», (πρὸς Ἐφεσ. §4). Προϋπόθεση δηλαδὴ τῆς μετοχῆς καὶ τῆς κοινωνίας μὲ τὸν θεό, εἶναι ἡ διασφάλιση τῆς ἐνότητος.

Καὶ παρακάτω ὁ γλυκύτατος αὐτὸς Ἅγιος, συνεχίζει καὶ λέγει ὅτι «αὐτὸς ποὺ δὲν μετέχει τῆς θείας Εὐχαριστίας ὑπερφηανεῖ, καὶ πρὸς ἀποφυγὴ τῆς ὑπερφηανείας, πρέπει νὰ ὑποτασσόμεθα στὸν Ἐπίσκοπο» (ἐνθ. ἀνωτ. §5). Ὅρατὸ σημεῖο τῆς ἐνότητος στὴν ἐκκλησία εἶναι λοιπὸν ὁ Ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οἰκοδομεῖ τὸ μυστήριον τῆς ἐνότητος ὄχι μόνος του, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς διακόνους καὶ τοὺς πιστοὺς, χωρὶς τοὺς ὁποίους τελικὰ «ἐκκλησία οὐ καλεῖται», σύμφωνα μὲ τὴν γνωστὴ διατύπωση τοῦ ἀγίου Ἰγνατίου.

Ἀγαπητὲ μου π. Βασίλειε,

Ἐχεις, ἐπὶ μακρᾷ σειρᾷ δεκαῆξι ἐτῶν, ποὺ χάριτι θεοῦ ὑπηρετεῖς τὸ παλαίφατο Πατριαρχεῖο μας, ἀποδείξει τὴν ἀφοσίωσιν καὶ ὑπακοὴν σου στὴν Ἀλεξανδρινὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν Προκαθήμενον αὐτῆς, ἀπὸ διάφορες ἐπιτελικὲς θέσεις ὅπου καὶ ἂν ἡ πρόνοια τοῦ θεοῦ σὲ ἐτοποθέτησε. Καὶ στὸ Γιοχάνεσμπουργκ, καὶ στὸ Κάιρο, ὅπου σὰν ἐφημέριος ὑπηρέτησες, ἀλλὰ καὶ στὸ Μετόχι τοῦ Πατριαρχείου μας, στὸν Ἱερό Ναὸ τῶν ἁγίων Ἀθανασίου, Νικολάου καὶ Φωτίου, Ἄνω Κυψέλης, ὅπου ἀνέλωσες τὸν ἑαυτὸν σου ὑπηρετῶν ὡς ἐφημέριος καὶ πνευματικὸς, ἀπέδειξες ἔμπρακτα τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστη σου στὸν θεὸ ἀλλὰ καὶ στὴν εἰκόνα Του, τὸν ἄνθρωπο, χωρὶς διακρίσεις ἐθνοτήτων, γλωσσῶν ἢ χρώματος. Ἀλλὰ καὶ σὰν γραμματέας τοῦ Γραφείου ἐκπροσωπήσῃς τοῦ Προκαθήμενου τοῦ παλαιόφατου Πατριαρχείου μας, ἀπέδειξες τὴν ὑπευθυνότητα τοῦ χαρακτήρος σου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἰδιαίτερα μᾶς συγκίνησε, τόσο ἐμένα προσωπικὰ, ὅσον καὶ τοὺς ἁγίους ἱεράρχας ποὺ σὲ τίμησαν με τὴν τιμίαν ψήφον τους, εἶναι ἡ ἀρετὴ τῆς εὐγνωμοσύνης ποὺ ἐπέδειξας στὸν μακαριστὸν γέροντά σου Μητροπολίτην Καρθαγένης κυρὸν

Χρυσόστομον, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἐγκατέλειπες, ἀλλὰ τὸν ὑπηρετήσες μὲ πραγματικὴν υἱικὴν ἀφοσίωσιν.

Καὶ ἰδοὺ, ἡ χάρις τοῦ Πανάγαθου Θεοῦ, ἐπιβλέψασα εἰς τὴν ἀγαπῶσαν καρδίαν σου, ἐνέπνευσεν τὴν ἀγιωτάτην Σύνοδον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας τῇ προτροπῇ τοῦ Προκαθημένου αὐτῆς νὰ σὲ ψηφίσει Ἐπίσκοπον Μποτσουάνας, θέτοντάς σε «ὡς λύχνον ἐπὶ τὴν λυχνίαν», (Λουκ. ια', 33), ὥστε μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ἀγαθῶν σου ἔργων νὰ γίνεις πόλος ἔλξεως ἀνθρώπων διψώντων καὶ πεινώντων τὴν γνῶσιν καὶ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁρατὸν σημεῖον ἀναφορᾶς τῆς ἐνότητος τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου, τῆς Ἐκκλησίας.

Νὰ ξέρεις ὅτι ἡ πατρικὴ μου ἀγάπη θὰ εἶναι πάντα μαζὶ σου, δίπλα σου, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ προσευχὴ τῶν ψηφισάντων σε ἁγίων Ἀρχιερέων, σὲ κάθε βῆμα τῆς ἀρχιερατικῆς σου πορείας. Δῶσε στὸν λαὸ τῆς κληρωθείσης σου ἐπισκοπῆς Μποτσουάνας, θυσιαστικῶς τὸν ἑαυτὸ σου, κατεργαζόμενος τὴν προσωπικὴν σου σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου σου· σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ ἀπάνθρωπος, γίνε κῆρυξ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ὡς χριστιανοὶ ἀνθρωπιστὲς ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ προχωροῦμε πάντα πέρα ἀπὸ τὸ ἐπιφανειακό, ὅπου οἱ ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ὁμαδοποιοῦνται, καὶ νὰ ἀνακαλύψουμε τὸ ἀύθεντικὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, ποὺ ποτὲ δὲν εἶναι προβλέψιμο. Στὴν διαπίστωση τῆς διαφορετικότητος νὰ χαιρόμαστε μὲ τὴν ἔκπληξη τῆς δυνατότητος ἐξεύρεσης συνάντησης μὲ τὸν ἄλλον, τὸν διαφορετικὸ, σὲ πολλαπλὰ ἐπίπεδα, γιὰτὶ στὸν πνευματικὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει μονοτονία καὶ πλήξη. Καὶ ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης δὲν φοβᾶται τὴν διαφορετικότητα, ἀλλὰ αὐτὴ τὴν νοηματοδοτεῖ καὶ τὴν ἐμπλουτίζει! Αὐτὴν τὴν ἐμπνευση χρειάζεται ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερη Ἱεραποστολή.

Στὴν ἡπειρο τοῦ μέλλοντος, τὴν Ἀφρική, ὅπου ἡ χάρις τοῦ μεγάλου Θεοῦ μᾶς ἀξίωσε νὰ ὑπηρετοῦμε, χρειάζεται «ὄραμα», καὶ χρειάζεται πίστη. Βαδίζουμε πολλὰς φορὰς ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει δρόμος, γιὰτὶ τὸν δρόμον τὸν ἀνοίγεις περπατώντας. Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, παιδί μου π. Βασίλειε, μὴν διστάζεις! Στρέφοντας δίπλα στὸ μονοπάτι τὰ μάτια σου, θὰ βλέπεις ἀοράτως, ἀκολουθοῦντα τὸν Κύριον, ὅπως οἱ μαθητὲς ποὺ πορεύονταν εἰς Ἐμμαοὺς. Ἔτσι καὶ τώρα, ποὺ σοῦ δίδει ὁ Θεὸς τὴν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, σήμερον στὴν προσωπικὴ σου Πεντηκοστῇ, νὰ εἶσαι σίγουρος πῶς πάντα θὰ εἶναι δίπλα σου, ἐνισχύων καὶ ἐπιστηρίζων σε, σὲ κάθε αἴτημα τῆς ἀγαπῶσης καρδίας σου, διότι ὁ Θεὸς μᾶς εἶναι Θεὸς ἀγάπης· «Θεὸς ἐγγίζων ἐγὼ εἰμὶ, λέγει Κύριος, καὶ οὐχὶ Θεὸς πόρρωθεν», κατὰ τὸν προφήτην Ἱερεμίαν. (Κεφ. 23).

Θάρσει, λοιπὸν Θεοφιλέστατε ἅγιε ἀδελφέ, γιὰτὶ ὑπηρετοῦμε αὐτὸν τὸν ταπεινὸν Θεὸν τῆς ἀγάπης, αὐτὸν τὸν Θεὸν ποὺ ἀπὸ τὴν ἔκρηξη τῆς ἀγάπης του, ἐγκατέλειπε τὴν μακαριότητα τῆς θεότητός του καὶ ἔγινε ἄνθρωπος ὁμοῖος μ' ἐμᾶς, γιὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσει εἰς τὴν θεϊκὴν του μακαριότητα. Αὐτὸς ὁ Θεὸς σὲ περιμένει τώρα, μέσα στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων γιὰ νὰ σοῦ χαρίσει τὴν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης.

Εἴσελθε, τοῖνον, παιδί μου Βασίλειε, εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου!

Ο Θεοφ.κ.Βασίλειος ανέφερε:

Μακαριώτατε, Πάτερ & Δέσποτα,
Σεβασμία των Ιεραρχών χορεία,
Τίμιο πρεσβυτέριο,
Χριστοῦ Διακονεῖα,
Αγαπητοὶ Παρόντες,

Δόξα αναπέμπω στον εν Τριάδι έναν Θεὸν που αξίωσε τὴν ἀναξιότητα μου νὰ εβρίσκομε σήμερον ἐνώπιον του φρικτοῦ θησιαστηρίου γιὰ νὰ λάβω ἀπὸ τα τίμια χέρια Της Μακαριότητάς Σας, τὸν τρίτον καὶ υπερμέγιστον βαθμὸν τῆς ἀρχιερωσύνης.

Ἀν ἦταν δυνατό Μακαριώτατε, Δέσποτα θὰ σφάλιζα τὸ στόμα καὶ ἐν πλήρη σιγῇ, θὰ βίωνα τὸ μυστήριον τῆς προσωπικῆς μου πεντηκοστής. Ὅμως δὲν εἶμαι ἐγὼ αὐτός που θὰ σταματήσει τὸ ἔθος, ὁ χειροτονούμενος νὰ ἀπευθύνει λόγον, προ τῆς χειροτονίας του.

Δεν θα επιχειρίσω να αναλύσω θεολογικά το νόημα της σημερινής ημέρας. Πολλοί και λογιότεροι θεολόγοι, πρό εμού, το έχουν πράξει με άριστα αποτελέσματα. Στο μόνο που θα ήθελα να σταθώ και που επιθυμώ να είναι εκείνο που θα σταθεί οδοδείκτης στην αρχιερατική μου ζωή και πορεία, είναι το υπό Του Κυρίου λεχθέν: «Ουκ ήλθον διακονηθήναι αλλά διακονείσαι».

Την ιερά τούτη ώρα όλη μου η ζωή και η εντός της Εκκλησίας πορεία μου, περνά μπροστά από τα μάτια μου. Δεν θα ήθελα να σας κουράσω με εκτενείς αναφορές σε αυτήν, ευχομαι μόνο, εν ημέρα κρίσεως, να μπορώ να αναφωνήσω: «Πάτερ, ους δέδοκάς μοι δεν απόλεσα εξ'αυτών ουδέ ένα».

Θα ήθελα να ευχαριστήσω, την ιερά τούτη στιγμή, τους ενουρανόιους θαλάμοις εβρισκομένους πνευματικούς μου πατέρας, που σήκωσαν το βάρος της ψυχής μου, εν ημέρες θλίψεων και ενδοιασμών, τον πατέρα Άγγελο Τόλια και τον μακαριστό Μητροπολίτη Πηλουσίου κυρό Καλλίνικο.

Τον μακαριστό Μητροπολίτη Καρθαγένης κυρό Χρισόστομο στα πόδια του οποίου εμαθήτευσα και ανδρώθηκα πνευματικά και που υπήρξε η αιτία να εισέλθω εις τον ιερό κλήρο του Πανσέπτου Πατριαρικού θρόνου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής. Έμεινα πλησίον του, έως του τραγικού τέλους της ζωής του και είναι εκείνος που με έμαθε στη ζωή μου να μην επιζητώ επαίνους, αλλά, να προετοιμάζομαι για να ανταπεξέλθω στην σκληρότητα της ζωής.

Ακόμα, ψάχνω τα λόγια με τα οποία θα μπορούσα να ευχαριστήσω τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Γουϊνέας κ. Γεώργιο. Θεωρώ, ότι, ο θεός, μέσα στο άπειρο αυτού έλεος, έστειλε δίπλα μου έναν κατά πάντα και δια πάντα αγαπημένο αδελφό, με όλη την σημασία της λέξεως. Ο χαρακτήρας του αδαμάντινος, καθόλα ευγενής αλλά και δυναμικός προασπιστής των δικαίων του θρόνου. Σεβασμιώτατε εύχομαι ολόψυχα όσα φανερώς και αφανώς πράξατε για την ελεεινότητά μου ο Κύριος να σας τα χαρίζει εκαντοταπλασίωνα και να είδετε την υγεία της πολυαγαπημένης σας μητέρας κ. Ανδριάνας, πλήρως αποκαταστημένη.

Να ευχαριστήσω ακόμα, την πολυαγαπημένη μου μητέρα Καλλιόπη που στάθηκε φρουρός ακοίμητος δίπλα μου, διακωνώντας πάντα χαμογελαστή μα και πικραμένη από την ζωή, που δεν της χαρίστηκε σε τίποτα. Μεγάλωσε εμένα και τα δύο αδέρφια μου, Στέλλα και Στράτο, με μεγάλο κόπο και μόχθο και άξια σήμερα ευφρένεται βλέποντας τον βενιαμίν της οικογενείας της να ανέρχεται τις βαθμίδες του Αρχιερατικού Αξιώματος.

Τον αδελφό μου και την αδελφή μου που τόσα χρόνια αθόρυβα με στηρίζουν, τα ανήψια μου που τόσο με αγαπούν και που, λόγω της οικονομικής κρίσεως, δεν μπόρεσαν σήμερα να βρεθούν ανάμεσά μας. Όλους αυτούς μαζί, τους ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου και πάντοτε θα προσευχομαι στο ιερό θυσιαστήριο για την υγεία και την εν Χριστό προκοπή τους.

Τους αδελφούς Κυψελιώτες που με παρέλαβαν παιδί σχεδόν και με μεγάλωσαν μέσα στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου, του Μετοχίου μας στην Κυψέλη• δεν τους ψεχνώ. Τους ευγνωμωνώ που με έκαναν να προσπαθήσω να γίνω καλύτερος από ό,τι ήμουν και πολλές φορές να ξεπεράσω εσαυτόν για τους διακονήσω.

Κατακλείω τον λόγο, επιτρέψτε μου να αναφερθώ στο τίμιο πρόσωπό Σας Μακαριώτατε, Πάτερ και Δέσποτα. Γνωρίζομαστε από την εποχή που νεαρός εγώ, διάκονος, φιλούσα το χέρι Σας, ως Επίσκοπον Κυρήνης. Ο χαμογελαστός χαρακτήρας Σας και η αγάπη του Γέροντος Χρυσοστόμου προς το Πρόσωπό Σας, με έκανε να Σας συμπαθήσω έτι περισσότερο. Ακόμα κρατάω φυλαγμένο το γράμμα που μου αποστείλλατε, ως Μητροπολίτης Καμερούν, και μου εξιστορούσατε την πορεία, το έργο και την αγάπη Σας για την ιεραποστολή. Εβρισκόμενος σήμερα ενώπιόν Σας, εγώ ως εψηφισμένος Επίσκοπος Μποτσουάνας και Εσείς ως Προθιεράρχης της των Αλεξανδρείων Εκκλησίας, γνωρίζοντας τον διακαή Σας πόθο για την εγκαθίδρυση σε γερά θεμέλια και την εδραίωση της Ορθοδόξου Εκκλησίας στη φιλόξενη χώρα της Μποτσουάνας, Σας υπόσχομαι ότι θα πράξω πάν δυνατόν, και αδύνατον, ώστε να μη σβήσει ποτέ το καντήλι που Εσείς ως Ο κατ'εξοχήν ιεραπόστολος, ανάψατε στην γωνία αυτή της Αφρικής. Να είναι πολλά τα έτη Σας Μακαριώτατε, να ζήσετε εν ειρήνη και η ευγνωμονούσα καρδιά μου πάντα θα αναγνωρίζει στο Σεπτό πρόσωπό Σας τον άγγελο της ανεξικακίας, την πηγή της

αστείρευτης αγάπης, τον στυλοβάτη της των Αλεξανδρείων Εκκλησίας και τον αγαθό και
στοργικό πατέρα της Ορθοδόξου Αποστολής.